

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

Quòd magnam vim habeat auaritia ad capiendum animas & detinendum
vel submergendum. Cap. VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

auarorum in cophino seruire. Terra enim onerati vadunt per solitudinem. Ipsa etiā facit eos fodere, nō solum fossorio, imo etiam corde. Vnde & talpis aisimilantur. Ad miseriam etiam seruitutis auaritia, facit hoc, quod auarus est seruus omnium illorum qui diuitias possunt ei conferre, vel auferre, vel conseruare. Seneca: Minus quā seruus est, qui seruos timet.

Quod magnam vim habet auaritia ad capiendum animas & detinendum vel submergendum. CAP. VI.

Sexto facit ad derestationem Auaritia hoc, quod diabolus non habet machinamentum efficacius ad capiendum vel detinendum vel submergendum, quā sit auaritia. Contra eā quāsi nullum castrum potest tenere. Quatuor sunt quæ ad fortitudinem castri solent facere, scilicet fossati magnitudo, loci altitudo, murus & aquæ abundantia castrum cingens. Contra primum comportat auaritia aggerem, & fossatum paupertatis replet. Vnde bene ei conuenit quod legitur Habac. i. Super omnē munitiōē ridebit, comportabit aggerem, & capiet eam. Contra altitudinē verō loci congregat molem terræ castro altiorē. Procurat enim quando videt castrum aliquot in eminentia vitæ, vt tot temporalia habeat, quod altiora sunt quodammodo ipsis spiritualibus. Tunc temporalia quodammodo altiora sunt, quando spiritualibus præponuntur: quādo etiam in electione prælatorum maior habetur respectus ad illa, & magis occupantur prælati circa eā postquam electi sunt. Contra abundantiam vero aquæ lacrymarum & sapientiæ salutaris auaritia obstruit terra meatus aquæ, dum ad eō impedit spirituales viros terrenorum sollicitudinē, quod non possunt cogitare nec peccata sua, nec alias causas fletu, vt exitus aquarum deducant oculi eorum. & hoc est quod legitur Genes. 4. Cain interfecisse Abel. Cain interpretatur possessio, Abel luctus. Tunc Cain Abel interfecit, quā sollicitudo terrenarum possessionum luctum claustralium impedit. Item etiam impedit ne aqua gratiæ vel sapientiæ salutaris ad claustrales fluat. Ad quod potest pertinere quod legitur Iud. th. 7. quod quum Holofernes obsidisset Bethuliam, fecit incidere aquæ ductum. Murum verō castri subfodit auaritia, quum de muneribus prælatorum ecclesiæ corrumpit. Vnde Gene. penul. Simeon & Leui fratres vasa iniquitatis bellantia, & quibusdam interpositis, subiungitur: In furore suo occiderunt virum, & in voluntate sua suffoderunt murum. Simeon interpretatur exaudibilis. Leui assumptus. Vnde bene tenent hi duo figuram eorum qui munera largiuntur. Illi enim exaudiuntur in petitionibus suis, & assumuntur digni

dignitates. Isti occidit pralata ecclesie q̄ vir deberet esse, & suffodiit murū, corrupedo illū q̄ resistere deberet male ingrediētib⁹ in eckl. s̄ia Dei, nullū etiā vitū est cuius laquei sint potiores ad capiendū quā avaritia. Quod idē est: quia avaritia habet laqueos valde absconditos, & diuersos, & fere vbiq̄ue positos.

¶ Quod laquei avaritię trib⁹ modi sint occu. tr.

De absconditione legitur Iob 14. Abscondita est in terra pedica eius, & David, Narrauerunt vt absconderent laqueos, dixerūt Quis videbit eos? Serutati sunt &c. ¶ Absconditi vero possunt dici tribus modis. Primo, quia adeo subtiles sunt q̄ petiti magistri non vident eos: vt patet in subtilibus laqueis v̄sura, & simonię, de quibus etiā summi magistri dubitant. Secūdo, quia velati sunt necessitate naturali: necessarium est enim aliqua habere ad sustentationem vitę. Vnde Gregorius: Primō, diabolus sollicitat hominē, vt quarat necessaria: quando verō est in opere, vt quarat superflua, & ex hoc accidit q̄ diabolus tētat eos de avaritia, quos non auderet tentare de luxuria, quia non audirent illū, q̄ nihil boni est ibi. Tertio verō quia sūt velati spiritali vtilitate. Qui enim habet diuitias, pote. peccata sua elemosynis redimere, & multa alia bona facere. Ad quod referunt avari illud Ecc. 7. Vtilior est sapiēcia cum diuitiis, non attendentes q̄ valde magnā oporteret esse sapiēciam, quę cū diuitiis duraret diu, quā sapiēcia Salomonis cum eis durare non potuerit. Quod autem laquei avaritię multi sunt & vbiq̄ue positi, patet per hoc quod legitur Sapiētię 14. quod creaturę Dei in odium factę sunt, & in tērationē animę hominū, & in muscipulam pedibus insipientiū. In quacunque creatura desiderabili quam videmus, habet avaritia laqueum suū. vnde difficile est laqueos avaritię euadere ei qui corde in terra habitat. Ideo bene dicitur Esaia 24. Laqueus super te qui habitator es terrę. Et 1. Timot. 6. Qui volunt diuites fieri, incidūt in tērationē, & in laqueum diaboli. ¶ Et nota quod avaritia vitur muscipula ad capiēdo incautos in qua pro asserere retinente, est tota domus vna, & quandoque episcopatus vnus est, quandoque regnum, vt quando aliquis tallia iniuste possidet. De hac muscipula loquitur Augu. dicēs avaro: Præda, quam vis rapere, est in muscipula. Tene alienum, & teneris à diabolo. Et vix tales saluantur, cum valde difficile sit ea relinquere quę iniuste possident.

¶ Quod nullum vitium fortius teneat hominem, quā avaritia.

NVLVM enim vitium est q̄ fortius hominem teneat, cuius rei potest triplex causa assignari. ¶ Prima est soliditas rei cui li-

gatus est. Possessio enim sua plus durat quam ipse: & ideo non soluitur à vicio auaritiæ, dum viuit. ¶ Secunda causa est, quia pluribus stipitibus ligatus est. Quot possessiones amat, tot stipitibus ligatus est. Et multiplici funiculo: quia non solum amore proprio, imò etiã amore filiorum. Vnde cū in morte desinit amare eã sibi, amat adhuc filiis suis. Potens etiã est auaritia ad submergendum hominem in profundum inferni. Vnde super illud Deuter. 38. Non habebit rex argenti & auri immensa pòderà. dicit interlin. in infernum mergètia. Et i. ad Tim. 6. loquens. Apostolus de diuitum desideriis, dicit, Quæ mergunt hominem in interitum, & perditionem. & Augustinus: Amas seculum, absorbebit te. Amatores enim suos vorare nouit, non portare. Nec mirum si avari demerguntur, cum ligatã habeant ad collum per amorem, non molam asinariam, imò domum vel rem pòdero-riorem, & sint in profundo maris.

Quod Auaritia sit Deo exosa, iniuriõsa proximo. & nociua proprio subiecto. Et primo quod Deo exosa sit, testimoniis sacra scriptura ostenditur. CAP. VII.

SEPTIMO facit ad detestationem auaritiæ hoc, quod ipsa est Deo valde exosa, proximo valde iniuriõsa, & proprio subiecto valde nociua. ¶ Primũ potest ostendi ex testimoniis sacra scriptura, quæ Deũ odire auaros, vel iratum esse eis, quale est illud, Odisti obseruantes vanitates superuacuas. Vanitates obseruans, qui in diuitiis sperant: & sicut tangitur in glo superuacue sperat, quæ sperat in diuitiis: quia quũ in eis sperat, aut ipse expirat, & ea hic dimittit: aut quũ viuit, omnia pereũt, & ipse in spe sua deficit. Ad idem facit illud Iac. 4. Amicus huius mundi, inimicus Dei constituitur. & illud 1. Ioan. 2. Si quis diligit mundum, non est charitas patris in eo. & illud, Inimici eius terram lingunt.

¶ De quadruplici stultitia auari.

IN quò verbo quadruplex stultitia auarorũ insinuat. ¶ Prima est, quia re immudã corde lingunt quã carnis lingua erubesceret lingere: scilicet terram. ¶ Secunda est, quia quum diuitiæ spinæ vocetur à Dño, Matt. 13. quæ verissimè res scit appellare, quum diuitias terrenas lingunt, solariũ in eis quærèdo, quasi mel sup spinas lingunt. Quod diuitiæ spinæ sint, dicit Greg. super Illud Iob 30. Esse sub sentibus delicias reputabãt, his verbis: Profectò spinæ sunt, quia cogitationum suarum aculeis mietem pungunt. ¶ Tertia stultitia est hæc, quia fonte dulcedinis & solarij neglecto, guttas solarij in terrenis diuitiis quærũt. ¶ Quarta stultitia est, quod lingendo ad facietatem se posse peruenire credunt.

Quod